Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (tretji senat)

z dne 22. oktobra 2014*

„Predhodno odločanje — Svoboda opravljanja storitev — Omejitve — Davčna zakonodaja — Dohodki iz dobitkov pri igrah na srečo — Različna obdavčitev dobitkov iz tujine in dobitkov iz nacionalnih igralnic“

V združenih zadevah C-344/13 in C-367/13,

katerih predmeta sta predloga za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ju je vložilo Commissione tributaria provinciale di Roma (Italija) z odločbama z dne 28. maja 2013, ki sta prispeli na Sodišče 24. junija 2013 in 1. julija 2013, v postopkih

Cristiano Blanco (C-344/13),

Pier Paolo Fabretti (C-367/13)

proti

Agenzia delle Entrate – Direzione Provinciale I di Roma – Ufficio Controlli,

SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi M. Ilešič, predsednik senata, A. Ó Caoimh, sodnik, C. Toader (poročevalka), sodnica, E. Jarašiūnas in C. G. Fernlund sodnika,

generalni pravobranilec: P. Cruz Villalón,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

— za C. Blanca in P. P. Fabrettija M. Rosa in S. Cristaldi, odvetnika,

— za italijansko vlado G. Palmieri, agentka, skupaj z G. De Bellisom, avvocato dello Stato,

— za belgijsko vlado L. Van den Broeck in J.-C. Halleux, agenta, skupaj s P. Vlaemminckom in R. Verbekejem, odvetnikoma,

— za Evropsko komisijo D. Recchia in W. Roels, agenta,

* * Jezik postopka: italijanščina.

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predloga za sprejetje predhodne odločbe se nanašata na razlago členov 46 ES in 49 ES, ki sta postala člena 52 PDEU in 56 PDEU.

2 Predloga sta bila vložena v okviru dveh sporov med C. Blancom oziroma P. P. Fabrettijem in Agenzio delle Entrate – Direzione Provinciale I di Roma – Ufficio Controlli (v nadaljevanju: Agenzia) glede njunih odločb o odmeri dohodnine.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2005/60/ES z dne 26. oktobra 2005 o preprečevanju uporabe finančnega sistema za pranje denarja in financiranje terorizma (UL L 309, str. 15) v členu 2(1), točka 3(f), določa, da se ta direktiva uporablja za igralnice.

Italijansko pravo

4 Člen 67(1)(d) uredbe predsednika republike št. 917 z dne 22. decembra 1986 o potrditvi enotnega besedila zakona o davku od dohodkov (decreto del Presidente della Republica n. 917 – Approvazione del testo unico delle imposte sui redditi) (redna priloga h GURI št. 302 z dne 31. decembra 1986), v različici, ki je veljala v času dejanskega stanja v postopkih v glavni stvari (v nadaljevanju: DPR 917/86), med druge dohodke, ki so kot taki zajeti v davčno osnovo za odmero dohodnine, prišteva „dobitke od loterij, nagradnih iger, javnih organiziranih iger in stav ter nagrade od preizkusov zmogljivosti ali žreba“.

5 Člen 69(1) te uredbe določa, da so nagrade in dobitki iz njenega člena 67(1)(d) „dohodek v celotnem znesku, prejetem v davčnem obdobju, brez odbitkov“.

6 Člen 30, prvi odstavek, uredbe predsednika republike št. 600 z dne 29. septembra 1973 o skupnih določbah za določanje davka od dohodkov (redna priloga h GURI št. 268 z dne 16. oktobra 1973), določa:

„[…] dobitki od žrebanj, preizkusov zmogljivosti, nagradnih iger, napovedi in stav, ki jih izplačujejo država, pravne ali fizične osebe in subjekti, določeni v prvem odstavku člena 23 te uredbe, so predmet davka, odtegnjenega pri viru, z možnostjo prenosa, z izjemo primerov, v katerih druge določbe že določajo uporabo pri viru odtegnjenega davka. Pri viru odtegnjeni davek se ne uporablja, če skupna vrednost dobitkov […] ne presega 50.000 lir [25,82 EUR], če pa je znesek višji, se v celoti obdavči s pri viru odtegnjenim davkom.“

7 Vendar se ta določba ne uporablja za dobitke, ki jih izplačujejo italijanske igralnice, ker je na podlagi člena 30, sedmi odstavek, te uredbe odtegljaj od dobitkov, ki ga plačajo te igralnice, vključen v davek na predstave – ki je postal davek na razvedrilne dejavnosti – uveden z zakonsko uredbo št. 60 z dne 26. februarja 1999 (GURI št. 59 z dne 12. marca 1999, str. 5).

8 Poleg tega so na podlagi člena 3 uredbe predsednika republike št. 640 z dne 26. oktobra 1972 o davku na predstave (decreto del Presidente della Republica n. 640 – Imposta sugli spettacoli) (redna priloga h GURI št. 292 z dne 11. novembra 1972), kakor je bila spremenjena z zakonsko uredbo št. 60 z dne 26. februarja 1999, igralnice, ki morajo plačati davek na razvedrilne dejavnosti, izvzete iz obveznosti, da od gledalcev, udeležencev in vplačnikov stav poberejo davek. Osnova za odmero tega davka je znesek prihodkov od prodanih vstopnic ter pozitivna dnevna razlika med vplačili za igre in izplačili igralcem za dobitke, ter vsi drugi prihodki, povezani z izvajanjem igre.

Spora o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

Zadeva C-344/13

9 Agenzia je 1. decembra 2011 C. Blancu vročila tri odločbe o odmeri dohodnine, v katerih mu je očitala, da ni prijavil dohodkov za vsa davčna obdobja 2007, 2008 in 2009 ter da v letu 2007 ni prijavil zneska 410.227 EUR, v letu 2008 zneska 25.969 EUR in v letu 2009 zneska 46.028 EUR, ki ustrezajo dobitkom v igralnicah tako v drugih državah članicah kot v tretjih državah. Zatrjuje, da bi morali biti ti zneski vključeni v obdavčljivi dohodek C. Blanca, ker spadajo med „druge dohodke“ v smislu člena 67(1)(d) DPR 917/86. Zato so bile C. Blancu izdane ponovne odločbe o odmeri dohodnine za leto 2007 v višini 488 703,16 EUR, za leto 2008 23.919,86 EUR in za leto 2009 41.291,89 EUR iz naslova davka na dohodek fizičnih oseb, povečanj davka in glob.

10 C. Blanco je zoper te odločbe o odmeri dohodnine vložil več tožb. Te so bile združene zaradi povezanosti po predmetu in po osebi kot tožeči stranki v postopkih v glavni stvari. Ta na eni strani meni, da bi Agenzia morala podatke, na katere se opira, uporabiti s previdnostjo, ker izvirajo s spletnega mesta, na katerem so povzeti le bruto zneski dobitkov in niso upoštevani nekateri elementi, ki vplivajo na te dobitke, kot so praksa *stacking*, izgube in stroški. Na drugi strani potrjuje, da odločbe o odmeri dohodnine zlasti kršijo načelo prepovedi dvojnega obdavčenja iz mednarodnih konvencij v skladu s členom 2 vzorčne konvencije Organizacije za gospodarsko sodelovanje in razvoj (OECD) o davku na dohodek in kapital, načelo svobode opravljanja storitev iz člena 56 PDEU in načelo prepovedi diskriminacije iz člena 21 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah ter členov 18 PDEU in 49 PDEU. C. Blanco opozarja na diskriminatorno obravnavo, ker naj za dobitke, dobljene v Italiji, ne bi veljala obveznost prijave in naj ne bi bili obdavčeni z davkom od dohodkov, ker so obdavčeni s pri viru odtegnjenim nadomestnim davkom na predstave in ker se dobitki, ki so bili dobljeni v drugih državah in so bili v teh državah že obdavčeni pri viru, ne smejo obdavčiti v Italiji.

11 V zvezi s tem se C. Blanco sklicuje na zadevo, ki jo opredeljuje kot podobno in v kateri je bila izdana sodba Lindman (C-42/02, EU:C:2003:613), v kateri je Sodišče presodilo, da člen 49 ES nasprotuje zakonodaji države članice, po kateri se dobitki od iger na srečo, organiziranih v drugih državah članicah, štejejo za dohodek, ki je obdavčen z davkom od dohodkov, medtem ko dobitki od iger na srečo, organiziranih v zadevni državi članici, niso obdavčljivi. Meni, da predložitveno sodišče ne sme uporabiti nacionalne zakonodaje zaradi njene diskriminatornosti, ki je povezana predvsem z njeno nezdružljivostjo s členom 56 PDEU.

12 Agenzia oporeka utemeljenosti tožb v postopku v glavni stvari in predlaga njihovo zavrnitev. Meni, da je ravnala v skladu z veljavno zakonodajo in se na splošno sklicuje na podrobnejši povzetek v odločbi o odmeri dohodnine, v kateri je navedla, da tožeča stranka v postopku v glavni stvari za zadevna davčna obdobja ni prijavila dohodkov.

13 Predložitveno sodišče zavrača tožbeni razlog v zvezi z dvojnim obdavčenjem, ker meni, da je treba razlikovati med davkom, ki ga mora plačati igralnica, in davkom, ki ga mora plačati dobitnik. Davčni prispevki igralnice in dobitnika naj bi se namreč pobirali na podlagi različnih aktov o obdavčitvi.

14 Čeprav predložitveno sodišče priznava, da obstaja različno davčno obravnavanje glede na to, ali so bili dobitki prejeti v Italiji ali v drugi državi članici, pa tako različno obravnavanje pomeni prepovedano diskriminacijo le, če ni razlogov, na podlagi katerih bi lahko utemeljili tako razlikovanje.

15 Navedeno sodišče zatrjuje, da bi bilo v skladu s sodno prakso Sodišča tako različno obravnavanje mogoče šteti za utemeljeno, če bi zanj veljala izrecna določba o odstopanju, kot je člen 52 PDEU, na katerega napotuje člen 62 PDEU, in če bi se nanašalo na zagotavljanje javnega reda, javne varnosti ali javnega zdravja, pri čemer pa bi moralo biti skladno z načelom sorazmernosti ter resnično zagotavljati dosledno in sistematično dosego cilja.

16 Po mnenju predložitvenega sodišča namen italijanske zakonodaje ni zaščititi nacionalne igralnice, ampak odvračanje praks pranja denarja in lastnega pranja denarja v tujini ter omejevanje bega kapitala, katerega izvora ni mogoče nadzorovati, v tujino ali njegovega vnosa v Italijo.

17 Isto sodišče meni, da mora Sodišče natančno presoditi razloge, na podlagi katerih je nacionalni zakonodajalec sprejel tako ureditev, in da mora biti italijanski vladi omogočeno, da navede razloge, zaradi katerih se je odločila za obdavčitev dobitkov od iger na srečo, prejetih v tujini.

18 V teh okoliščinah je Commissione tributaria provinciale di Roma prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je obveznost prijavljanja podatkov za davčne namene in obdavčitve dobitkov, ki jih oseba s prebivališčem v Italiji prejme v igralnicah držav članic Evropske unije, kot je določeno v členu 67[(1)](d) [DPR 917/86], v nasprotju s členom [56 PDEU] ali pa je treba šteti, da je upravičena zaradi javnega reda, javne varnosti ali javnega zdravja na podlagi člena [52 PDEU]?“

Zadeva C-367/13

19 Agenzia je 6. decembra 2011 P. P. Fabrettiju vročila odločbo o odmeri dohodnine za leto 2009, s katero je zahtevala plačilo zneska 45 327,48 EUR, ker naj ne bi prijavil zneska 52.000 EUR, ki naj bi ga pridobil pri igranju pokra v igralnici v drugi državi članici.

20 P. P. Fabretti iz enakih razlogov, kot jih navaja C. Blanco, izpodbija odločbo o odmeri dohodnine in je zoper njo vložil tožbo. Agenzia mu oporeka s podobnimi trditvami, kot jih uveljavlja proti C. Blancu.

21 Commissione tributaria provinciale di Roma je s podobno formulacijo, kot jo je uporabilo v prvi odločbi, ki se obravnava v zadevi C-344/13, utemeljilo nujnost predložitve predloga za sprejetje predhodne odločbe. Prekinilo je odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo enako vprašanje kot v tem predlogu.

22 S sklepom predsednika Sodišča z dne 11. julija 2013 sta bili zadevi C-344/13 in C-367/13 združeni za pisni in ustni postopek ter izdajo sodbe.

Vprašanje za predhodno odločanje

23 Predložitveno sodišče z edinim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člena 52 PDEU in 56 PDEU razlagati tako, da nasprotujeta zakonodaji države članice, v skladu s katero dobitki od iger na srečo, prejeti v nacionalnih igralnicah, niso obdavčeni z davkom od dohodkov, medtem ko so tako obdavčeni dobitki, prejeti v drugih državah članicah, in ali je tako različno obravnavanje lahko utemeljeno zaradi javnega reda, javne varnosti ali javnega zdravja.

24 Najprej je treba pojasniti, da čeprav neposredno obdavčenje spada v pristojnost držav članic, jo morajo te v skladu z ustaljeno sodno prakso vseeno izvrševati ob upoštevanju prava Unije (glej v tem smislu sodbo Lindman, EU:C:2003:613, točka 18 in navedena sodna praksa).

25 Prvič, predložitveno sodišče se sprašuje, ali nacionalna zakonodaja, ki se obravnava v postopkih v glavni stvari, pomeni omejitev svobode opravljanja storitev.

26 V zvezi s tem je treba spomniti, da svoboda opravljanja storitev iz člena 56 PDEU ne zahteva samo odprave vsakršne diskriminacije izvajalca storitev s sedežem v drugi državi članici zaradi njegovega državljanstva, ampak tudi odpravo vsakršne omejitve, tudi če se ta omejitev uporablja brez razlikovanja za nacionalne ponudnike in ponudnike iz drugih držav članic, če prepoveduje, ovira ali zmanjšuje privlačnost dejavnosti ponudnika s sedežem v drugi državi članici, kjer ta zakonito opravlja podobne storitve (glej zlasti sodbo Dirextra Alta Formazione, C-523/12, EU:C:2013:831, točka 21 in navedena sodna praksa).

27 Kot je Sodišče že presodilo, se določbe Pogodbe DEU o svobodi opravljanja storitev uporabljajo za dejavnosti, ki uporabnikom omogočajo, da za plačilo sodelujejo pri nagradni igri (sodba Zenatti, C-67/98, EU:C:1999:514, točka 24 in navedena sodna praksa). Poleg tega svobodo opravljanja storitev uživata tako ponudnik kot prejemnik storitev (sodba Liga Portuguesa de Futebol Profissional in Bwin International, C-42/07, EU:C:2009:519, točka 51 in navedena sodna praksa).

28 V zadevi o glavni stvari je iz ugotovitev predložitvenega sodišča in stališč italijanske vlade razvidno, da so v skladu z nacionalno zakonodajo dobitki, prejeti v igralnicah v Italiji, obdavčeni pri viru, kar pomeni, da so obdavčene te igralnice. Natančneje, dobitki, prejeti v nacionalnih igralnicah, so predmet davka, odtegnjenega pri viru, ki se izračuna na podlagi razlike med vplačanim zneskom za igre in izplačanim zneskom igralcem za dobitke. Italijanska vlada pojasnjuje, da so dobitki, prejeti v igralnicah v Italiji, oproščeni davka od dohodkov z namenom izognitve dvojnemu obdavčenju istih zneskov, to je z obdavčitvijo najprej igralnice in nato igralca.

29 Nasprotno, dobitki od iger na srečo, prejeti v igralnicah s sedežem v tujini, se štejejo kot dohodki. Te dohodke je treba navesti v prijavi dohodkov in se torej obdavčijo z davkom od dohodkov.

30 Tako ta nacionalna zakonodaja s tem, da določa oprostitev davka od dohodkov izključno za dobitke, pridobljene v zadevni državi članici, za opravljanje storitev, ki vključujejo organizacijo nagradnih iger za plačilo, določa različno davčno ureditev glede na to, ali se ta storitev izvaja v tej državi ali v drugih državah članicah (glej v tem smislu sodbo Laboratoires Fournier, C-39/04, EU:C:2005:161, točka 15 in navedena sodna praksa).

31 Kot so navedli tožeči stranki v postopkih v glavni stvari in Evropska komisija, različno davčno obravnavanje, na podlagi katerega se le dobitki od iger, dobljeni v drugi državi članici, štejejo kot obdavčljivi dohodki, tudi zmanjšuje privlačnost naložb v drugo državo članico z namenom igranja iger na srečo. Naslovnike zadevnih storitev, ki prebivajo v državi članici, v kateri prevladuje tako različno obravnavanje, se namreč odvrača od sodelovanja pri takih igrah, katerih organizatorji imajo sedež v drugih državah članicah, ob upoštevanju pomena, ki ga ima zanje možnost, da pridobijo davčne olajšave (glej po analogiji sodbi Vestergaard, C-55/98, EU:C:1999:533, točka 21, in Komisija/Danska, C-150/04, EU:C:2007:69, točka 40 in navedena sodna praksa).

32 Dejstvo, da so ponudniki iger s sedežem v tej državi članici obdavčeni kot organizatorji nagradnih iger, ne nasprotuje ugotovitvi, da je zakonodaja, ki se obravnava v postopkih v glavni stvari, očitno diskriminatorna, ker ta davek, po navedbah predložitvenega sodišča, ni podoben davku od dohodkov, s katerim so obdavčeni dobitki od sodelovanja davčnih zavezancev pri igrah na srečo, organiziranih v drugih državah članicah (glej v tem smislu sodbo Lindman, EU:C:2003:613, točka 22).

33 Zato nacionalna zakonodaja, kakršna je ta v postopkih v glavni stvari, ustvarja diskriminatorno omejitev svobode opravljanja storitev, kot jo zagotavlja člen 56 PDEU, ne le v razmerju do ponudnikov, temveč tudi do naslovnikov teh storitev.

34 Drugič, preveriti je treba, ali je to diskriminatorno omejitev mogoče utemeljiti.

35 Predložitveno sodišče in italijanska vlada ugotavljata, da je namen nacionalne zakonodaje, ki se obravnava v postopkih v glavni stvari, preprečevanje pranja denarja in lastnega pranja denarja v tujini ter omejevanje bega kapitala nepreverjenega izvora v tujino ali njegovega vnosa v Italijo.

36 Kot navaja ta vlada, je Sodišče večkrat presodilo, da je ureditev iger na srečo eno od področij, na katerih med državami članicami obstajajo precejšnje moralne, verske in kulturne razlike. Ker ta ureditev ni usklajena na ravni Unije, mora na teh področjih vsaka država članica na podlagi lastne lestvice vrednot presojati zahteve za varstvo zadevnih interesov (glej zlasti sodbi Stanleybet International in drugi, C-186/11 in C-209/11, EU:C:2013:33, točka 24, ter Digibet in Albers, C-156/13, EU:C:2014:1756, točka 24).

37 Vendar čeprav je Sodišče že opredelilo nekaj nujnih razlogov v splošnem interesu, na katere se je mogoče sklicevati za utemeljitev omejitve svobode opravljanja storitev, kot so varstvo potrošnikov, boj proti goljufijam in preprečevanje družbenih težav, povezanih z igrami, se na te cilje ne sme sklicevati za utemeljevanje omejitev, ki se uporabljajo diskriminatorno (sodba Komisija/Španija, C-153/08, EU:C:2009:618, točka 36 in navedena sodna praksa).

38 Diskriminatorna omejitev je tako združljiva s pravom Unije le, če bi zanjo veljala izrecna določba o odstopanju, kot je člen 52 PDEU, na katerega napotuje člen 62 PDEU in ki zagotavlja javni red, javno varnost ali javno zdravje (glej v tem smislu zlasti sodbi Komisija/Nemčija, C-546/07, EU:C:2010:25, točka 48 in navedena sodna praksa, ter Dickinger in Ömer, C-347/09, EU:C:2011:582, točka 79).

39 Zato je mogoče nacionalno zakonodajo, kakršna je ta v postopkih v glavni stvari, utemeljiti le, če se z njo dosegajo cilji, ki ustrezajo razlogom javnega reda, javne varnosti in javnega zdravja v smislu člena 52 PDEU. Dalje je treba opozoriti, da morajo omejitve, ki jih določijo države članice, izpolnjevati pogoje v zvezi s sorazmernostjo. Tako je nacionalna zakonodaja primerna za zagotavljanje doseganja navedenega cilja le, če resnično teži k doslednem in sistematičnem doseganju tega cilja (glej v tem smislu sodbi Engelmann, C-64/08, EU:C:2010:506, točka 35, ter Pfleger in drugi, C-390/12, EU:C:2014:281, točka 43 in navedena sodna praksa).

40 Vendar spada opredelitev ciljev, ki jim dejansko sledi nacionalna ureditev, v okviru zadeve, ki je Sodišču predložena na podlagi člena 267 PDEU, v pristojnost predložitvenega sodišča. Še več, predložitveno sodišče mora ob upoštevanju navedb Sodišča tudi preveriti, ali omejitve, ki jih določa zadevne država članica, izpolnjujejo pogoje glede njihove sorazmernosti, ki izhajajo iz sodne prakse Sodišča (glej v tem smislu sodbo Pfleger in drugi, EU:C:2014:281, točki 47 ter 48 in navedena sodna praksa).

41 Najprej, glede ciljev, ki jih navaja italijanska vlada, v zvezi s preprečevanjem pranja denarja in nujnostjo omejevanja bega kapitala nepreverjenega izvora v tujino ali njegovega vnosa v Italijo, pri čemer pa ni treba ugotavljati, ali lahko ti cilji spadajo pod pojem javnega reda, zadošča najprej ugotovitev, da – kot izhaja iz sodne prakse Sodišča – organi države članice ne morejo na splošno in brez razlikovanja upravičeno domnevati, da organizacije in subjekti s sedežem v drugi državi članici opravljajo kriminalne dejavnosti (glej v tem smislu sodbo Komisija/Španija, EU:C:2009:618, točka 39 in navedena sodna praksa).

42 Dalje je treba navesti, da – kot pripominja Evropska komisija – italijanska vlada ni predložila dokaza, da so bile premoženjske koristi, pridobljene z organiziranimi kaznivimi dejanji v Italiji, čeprav dosegajo visoke zneske, v celoti ali večinoma ustvarjene v tujini.

43 Še več, dejstvo, da se na splošno izključi ugodnost davčne oprostitve, se kaže kot nesorazmerno, saj gre dlje od tega, kar je nujno za boj proti pranju denarja, saj imajo države članice za to na voljo druga sredstva, kot je Direktiva 2005/60, katere namen je boj proti pranju denarja in ki se za igralnice uporablja na podlagi njenega člena 2(1), točka 3(f).

44 Nazadnje, ni mogoče izključiti, da cilj boja proti zasvojenosti z igrami na srečo spada na področje varstva javnega zdravja (glej v tem smislu sodbo Komisija/Španija, EU:C:2009:618, točka 40 in navedena sodna praksa) in da bi bilo mogoče na podlagi tega utemeljiti diskriminatorno omejitev svobode opravljanja storitev.

45 Kot navaja belgijska vlada, je namreč Sodišče večkrat potrdilo posebno naravo področja iger na srečo, na katerem je – v nasprotju z vzpostavitvijo proste in neizkrivljene konkurence na tradicionalnem trgu – prisotnost take konkurence na tem zelo specifičnem trgu iger na srečo, torej med več subjekti, ki bi imeli dovoljenje za prirejanje istovrstnih iger na srečo, lahko škodljiva zato, ker bi te subjekte vodila v tekmovanje v inovativnosti glede tega, da bi ponudbo napravili privlačnejšo, s tem pa bi se povečali izdatki potrošnikov za te igre in nevarnost njihove odvisnosti (glej zlasti sodbi Pfleger in drugi, EU:C:2014:281, točka 46 in navedena sodna praksa, ter Digibet in Albers, EU:C:2014:1756, točka 31 in navedena sodna praksa).

46 Vendar v okoliščinah, kakršne so te v postopkih v glavni stvari, obdavčitev s strani države članice dobitkov iz igralnic iz drugih držav članic in davčna oprostitev dobitkov iz igralnic na njenem ozemlju nista primerni za dosledno zagotavljanje uresničitve cilja boja proti zasvojenosti z igrami na srečo, ker lahko taka oprostitev dejansko spodbudi potrošnike k sodelovanju pri igrah na srečo, za katere lahko izkoristijo to oprostitev (glej v tem smislu sodbo Komisija/Španija, EU:C:2009:618, točka 41).

47 Iz tega sledi, da diskriminacija, ki se obravnava v postopkih v glavni stvari, ni utemeljena v smislu člena 52 PDEU.

48 Zato iz vseh navedenih preudarkov izhaja, da je treba na postavljeno vprašanje za predhodno odločanje odgovoriti tako, da je treba člena 52 PDEU in 56 PDEU razlagati tako, da nasprotujeta zakonodaji države članice, ki za dobitke od iger na srečo, prejete v igralnicah v drugih državah članicah, določa obdavčitev z davkom od dohodkov in ki določa oprostitev tega davka za podobne dohodke, če izvirajo iz igralnic na njenem nacionalnem ozemlju.

Stroški

49 Ker je ta postopek za stranke v postopkih v glavni stvari ena od stopenj v postopkih pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (tretji senat) razsodilo:

Člena 52 PDEU in 56 PDEU je treba razlagati tako, da nasprotujeta zakonodaji države članice, ki za dobitke od iger na srečo, prejete v igralnicah v drugih državah članicah, določa obdavčitev z davkom na dohodek in ki določa oprostitev tega davka za podobne dohodke, če izvirajo iz igralnic na njenem nacionalnem ozemlju.

Podpisi